

POVEȘTI DIN TĂRÂMURILE ÎNDEPĂRTATE

AJUTORUL ESTE MAGIE sau despre Călin și bufnița Pufi

La un birou plin de animale ciudate din Lego, un băiețel de vreo șase-șapte ani scria foarte absorbit într-un caiet. Era

ȘI CÂND CĂLIN ȘI-A DAT SEAMA
CUM STĂ TREABA CU MAGIA
SUNETELOR ȘI A LITERELOR,
POVEȘTILE S-AU DESCURCAT ȘI
TOATĂ LUMEA A RĂSUFLAT
UȘURATĂ PENTRU CĂ, ÎNȚELEGEȚI
VOI, CE SPUNEA CĂLIN NU ERA
GREȘIT, DAR ERA GREU DE
ÎNȚELES.

instalat pe un scaun pe care trona o pernă uriașă care nu îl lăsa să ajungă cu picioarele la podea. Așa că și le clătina atât de tare încât dacă nu ai fi știut că își face temele, ai fi zis că se dă în leagăn. Dar să vedem ce scrie.

MO NU AȚADO ARE
NU AVEA ERAC
TIMUN IETAC
WAKAM.

Aha, e o poveste despre... despre ce, dragii mei? Mi-am sucit capul în toate părțile până când mi-am dat seama că doar diacriticele erau la locul lor. Știți voi, semnele acelea mici care fac un T să se transforme într-un Ț, un A într-un Ă sau chiar într-un Â și un băț banal într-un I sau într-un Î. V-ați dat seama, nu-i așa, că și scrisul are magia lui, doar că suntem atât de obișnuiți cu ea încât nici nu o băgăm în seamă.

Și cum scria Călin așa, pentru că acesta este numele copilului, pe lângă câinele Markus au apărut și o albină cu dungi verticale, de ziceai că e în pijama, o oaie pe role, un elefant pitic și un arici cu păr moale și pufos. Ați râs un pic? Da, și eu am râs la început, doar că toată această veselă

AJUTORUL ESTE MAGIE

ceată se deplasa în poziții năstrușnice care m-au pus și mai mult pe gânduri: oaia dădea din role cu susul în jos, elefantul mergea lateral sau se rostogolea când ajungea la A și U, albina zbura de la stânga la dreapta, fără să urce sau să coboare, iar ariciul nici nu vedea pe unde merge, desigur, din cauza părului care îi atârna în ochi.

Ei, mi-am zis eu, nu e atât de neobișnuit. În Tărâmurile Îndepărtate nu ar fi mare lucru să te întâlnești cu o oaie pe role sau un arici pufos, chiar și cu astfel de moduri ciudate de deplasare cauzate de direcția literelor din care erau compuse denumirile lor. Căci, vedeți voi, dragii mei, într-o carte, personajele nu sunt chiar oameni sau animale în carne și oase, ci cuvinte și litere și de aceea trebuie să fim atenți să nu facem greșeli și să scriem bine.

Dar asta nu era tot. Pe lângă faptul că prietenul nostru ne-a zăpăcit pe toți cu scrisul lui, fiind nevoiți să sucim textul în toate părțile, Călin mai făcea ceva: amesteca poveștile. Așa că albina în loc să aducă florile în oraș făcea miere cu gust de gumă de mestecat, Super El ajunsese în ograda Petuniei, oaia se plimba pe role, iar ariciul, ei bine, el ajunsese oarecum pe neașteptate în poveste împreună cu niște adidași fără șireturi, dar care nici nu îi cădeau lui Călin din picioare în timp ce și le legăna pe sub masă, pentru că, desigur, ați ghicit, erau niște adidași cu arici. Nu mai înțelegeți nimic, nu? Nici eu, dar stați așa. Ce facem noi când ne pierdem? Căutăm un indiciu. Poate voi știți cine e Prietena mea, Albina sau Super El, dar eu nu îi cunosc atât de bine. Pentru mine, indiciul a fost oaia pe role pe care am găsit-o ascunsă aici <https://www.bricksforlearning.ro/desene-naravase>.

Dar până când facem ordine și punem fiecare personaj la locul lui, așa cum se

cuvine, ca să nu ne mai trezim invadați de anomalii, Călin s-a întors spre mine și mi-a zis:

- Bună, Tenaira, te-ai întors?

Ah, v-ați adus aminte că pe mine mă cheamă Denaira, nu Tenaira, nu? Păi, așa spunea și Călin, doar că lui îi ieșea altfel. Știți de ce? Pentru că sunetele sunt perechi și se țin de mână. T și D se pronunță în același loc. Ia puneți limba la baza dinților din față și ziceți pe rând T și D. Ați observat că limba nu se mișcă? Acum încercați cu F și V. Bravo! Ați mai descoperit o magie. Sunetele sunt prietene și se ajută unele pe altele. T și D, F și V, C și G stau în același loc, dar unele au mai multă putere, altele sunt mai gingașe și se aud mai încet.

Ei, pentru Călin nu era chiar așa și poate de aceea nici literele nu stăteau la locul lor, iar poveștile se amestecau. Dar poate aveți și voi unele cuvinte pe care le pronunțați sau le scrieți altfel. Dragii mei, trebuie să fim atenți și să ne corectăm pentru că altfel, modificăm poveștile. Știți doar, poveștile nu sunt fixe. De fiecare dată când le citim sau le ascultăm, ele sunt altfel. Și cum ar fi ca armăsarul năzdrăvan să îi spună lui Făt-Frumos: „Dă-mi o davă cu șaratic și urcă în zbinarea mea!”? Nu prea ar fi bine, nu? Am râde și l-am trata ca pe o simplă mârtoagă. Și așa am rata întâlnirea cu un cal năzdrăvan pentru că pur și simplu nu l-am mai băgat în seamă.

Așa că, dacă ne-am dat seama că sunetele, literele, vorbitul și scrisul sunt magie, este clar că soluția problemei stă în Tărâmurile Îndepărtate de unde am primit și ajutor de la vrăjitoarea Bruna care iubește mult copiii și antrenează tot felul de animale pentru ei, nu doar căței și pisici, ci și hamsteri și iepurași. Lui Călin i-a trimis... o bufniță, pe Bufi. Și ca să nu mă

AJUTORUL ESTE MAGIE

întind mult la vorbă și să vă povestesc cum este Bufi, mai bine v-o arăt.

Am luat-o pe Bufi, am pus-o cu atenție în rucsac, am închis fermoarul cu grijă ca să își poată scoate ciocul afară și să respire și am rugat-o frumos să nu cante cât suntem pe drum. Trebuie să vă spun că bufnițele sunt de părere că au un glas foarte frumos și cântă minunat, mai ales Bufi care, după cum bănuieți, este specialistă în sunete. Dar oamenii nu sunt de aceeași părere și vă spun - în secret ca să nu mă audă Bufi - nici zânelor nu le prea place cum cântă bufnițele.

Și dacă v-am distras atenția prea mult, vă aduc aminte că mai devreme Călin a zis:

- Bună, Tenaira, te-ai întors?

Iar eu i-am răspuns:

- Am o surpriză pentru tine. Închide ochii!

Am scos-o pe Bufi din rucsac și i-am pus-o în brațe. Trebuie să știți, dacă nu vă dați seama din poză, că Bufi este foarte pufoasă și miroase frumos ca orice animal din Tărâmurile Îndepărtate.

- Ghicește ce e? I-am întrebat.

„Ghicește ce e?” este un joc pe care îl jucăm noi în Tărâmurile Îndepărtate. Poți ghici după pipăit, după miros, după sunet, chiar și după gust, dacă joci un joc cu legume. Dacă vi se pare la îndemână, vă

spun eu că nu e ușor să distingi între o roșie cherry și una obișnuită, tăiată în bucăți mici. Puteți să încercați și voi dacă nu mă credeți.

- O pasăle? a zis Călin întrebător.

Bufi a încuviințat din cap.

- Ai ghicit! am zis și i-am dat voie să deschidă ochii.

- Mamă! s-a mirat el. O pufniță!

- Bufniță! a zis Bufi în treacăt.

- Forpitoare! a completat Călin. Cum te cheamă?

- Bufi!

- Pufi!

- Bufi!

- Poți să mă înveți să forbesc corect? s-a entuziasmat Călin.

- Nu există corect! a replicat Bufi. Fiecare vorbim în felul nostru. Depinde de forma ciocului, pardon, a gurii, s-a corectat ea. Plus că tu ai dinți, iar eu nu am.

- Nu ai? s-a mirat Călin. Și cum mănânci?

- Nicio pasăre nu are dinți, nu știi? Cât despre vorbit, cine poate să spună cum e cu adevărat corect? Dar știi ce e important? Să ne înțelegem între noi. Uite, tu îmi zici Pufi. Păi poți să mă strigi „Pufi” o zi întreagă pentru că nu am să răspund. Și știi de ce? Pentru că nu e numele meu. Nici măcar nu e nume de bufniță. Pufi e nume de pisică sau de canis sau de pechin.

Și așa au tot stat de vorbă Bufi și Călin în timp ce Bufi îl învăța cum să își țină limba, cum să deschidă gura și cum să sufle

AJUTORUL ESTE MAGIE

aerul. Și s-au împrietenit atât de tare încât Bubi îl lasă pe Călin să îi zică din când în când Pufi. Nu e vorbă că și ea îl mai tachinează și îi zice ba Gălin, ba Călim.

Și când Călin și-a dat seama cum stă treaba cu magia sunetelor și a literelor, poveștile s-au descurcat și toată lumea a răsuflat ușurată pentru că, înțelegeți voi, ce spunea Călin nu era greșit, dar era greu de înțeles. Literele s-au așezat frumos în caiet, cuvintele s-au înșiruit cuminiți, albina și-a pus dungile în ordine ca să nu mai

arate ca și cum și-ar petrece ziua în pijama (inacceptabil pentru o ființă atât de harnică), Super El și Elmer s-au reîntâlnit, ariciul a redevenit un arici de adidas. Doar oița a refuzat să își dea rolele jos și să redevină o oiță obișnuită. Dar am fost de acord, pentru că așa e povestea ei care m-a și ajutat să dezleg misterul. Dacă vreți să aflați mai multe despre ea, căutați-o în povestea din linkul de mai sus, dar vă avertizez: e bine ascunsă!

AJUTORUL ESTE MAGIE

Copyright 2021. Toate drepturile rezervate. Poveștile Bricks for Learning aparțin în totalitate autoarei și sunt protejate de Legea privind drepturile de autor. Preluarea lor se poate face doar cu acordul scris al autoarei și cu menționarea sursei.